

Steenstrup: Den ærede Ordførers Udta-
 lelse forstod jeg ikke saa ganske nøie, jeg forstod
 den kun i den Retning, at man skulde gjøre For-
 handlingen her saa kort som mulig, og det er
 ogsaa min Interesse, at den bliver kort. En
 Ting er mig imidlertid klart, og det er, at For-
 slagsstillerne have ikke kunnet vente af Finants-
 udvalget, at det vilde anbefale deres Forslag til
 Vedtagelse, før det havde hørt Begrundelsen; men
 hvorledes Udvalget kan faae tilstrækkelig Oplys-
 ning om Sagen, uden at faae en foreløbig Kjend-
 skab til den, kan jeg ikke forstaa. Da jeg nu er
 med blandt Forslagsstillerne og er fra den Egn,
 hvor denne Sag kommer fra, maa jeg som den,
 der altsaa for en Del er Skyld i, at Sagen
 kommer frem her, værge mig imod, at jeg ved
 at skjule tre Fjerdedele eller een Fjerdedel eller en
 Del af den skal faae den Bebreidelse at høre:
 Du er Skyld i, at Folkethinget har set denne
 Sag vrangt, thi havde Du blot kortelig givet et
 Rids af Sagen til alle Sider, saa havde Folke-
 thinget maaske ikke faaet en ensidig Opfattelse af
 den. Jeg skal nu gjøre dette Rids saa kort som
 muligt, thi jeg vil ikke have den Risiko at skulle
 bære Ansvar for, at jeg ved at holde Noget
 tilbage — jeg skal saa vidt mulig ikke saare
 Nogen — fremkaldte en ensidig Opfattelse. **Uen-**
dringsforslaget lider iøvrigt af en Trykfeil; der
 staar „11te December“, idet man vel i Trykkeriet
 har troet, at der sigtedes til Terminen, men det
 er ikke Terminen, der her er Udgangspunktet,
 men en Persons Dødsdag.

Formanden (Rabbe): Det ærede Med-
 lem vilde maaske oplyse, hvad der skulde staa?
 (Steenstrup: den 12te December). Jeg kan
 med det Samme anse Feilen som rettet.

Steenstrup: Hele denne Sag spiller en
 Rolle i flere Retninger. Der er en civilretlig
 Modsetning mellem Spiessterets Opfattelse og Be-
 folkningens, og der er en kriminalretlig Modset-
 ning mellem Administrationens Opfattelse og Be-
 folkningens. Der er den kriminalretlige Modset-
 ning, der spiller den største Rolle, da den hele
 Begivenhed efter Folkemeningen er bevirket ved den ene
 Marts Bedrageri. Jeg skal først tage den civilretlige
 Side af Sagen, altsaa den, som nærmest har ledet
 til det foreliggende **Uendningsforslag**; den kan ud-
 vikles i al Korthed. Denne Sag, der førstes som
 privat Sag imellem to Parter, fik ved Underretten
 og Overretten et for den paa Forslaget navnte
 Mand's Arvinger heldigt Resultat, men Spiessteret
 kom til et modsat Resultat, hvilket er Noget, der
 sker saa tit, og det er der ikke Noget i i og for
 sig. Hvad der imidlertid ved den civile Side af
 Sagen har vakt Opmerksomhed, er en afgaaet
 fløisvigt Embedsmands Indblanding i Sagen.
 Det falder ikke enten mig eller Beslutningen ind
 at reise Indsigelse mod Spiessterets Afgjørelse;

den høie og bukke vi os for, den staar fast som
 Lov i dette enkelte Tilfælde; men under Sagen er
 der indblandet Momenter, som man ellers ikke ser
 indblandede, og denne Indblanding har den Mærk-
 værdighed ved sig, at den Mand, der indblandede
 sig, kjendte ikke mere end en ringe Del af
 Sagens **Udter**. Hans Erklæring bevirkede, at
 Sagen kom til at henstaa et Aar længer, end ellers
 vilde have været Tilfældet, for nemlig at
 skaffe nye Oplysninger, for at bortfjerne Virkningen
 af denne **Trediemands** Indblanding, fordi den,
 hvor lidt den end havde at sige i formel Hens-
 seende, strax blev opfattet som meget farlig. Denne
Trediemand, Kammerherre Stemann, er nu som
 saa mange Andre, der have spillet en Rolle i
 denne Sag, afgaaet ved Døden (**Udfrydelse**). Ja,
 det er da for Resten ikke Noget at se af. (En
Stemme: Der blev kun raabt: „hoiere“.) —
 Jeg pleier ellers ikke at tale saa sagte. Denne
Trediemand er altsaa afgaaet ved Døden, det er
 en historisk Bemærkning, men hans Indblanding
 var temmelig mislig for Sagen og efter alle de-
 res Mening, der kjendte noget til Sagen, burde
 den indgædaas saa kraftig som muligt. Efter at
 Sagen var gaaet igjennem Underretten og Over-
 retten saa alat som Jod i Høse, blev der nu op-
 taget nye Vidner og skaffet nye Bevisligheder, og
 disse Bevisligheder bleve forelagte den af mig
 omtalte Mand med **Anmodning** om, at han vilde
 tage sin tidligere Erklæring tilbage. Dertil svarede
 han: Nei, jeg vil gjøre det Samme overfor
 Dem som overfor **Modpartens** Sagfører, Advokat
 Henrichsen; han har forlangt en ny Erklæring af
 mig, efter at disse nye Oplysninger ere komne
 frem, men en ny Erklæring vil jeg ikke give ham,
 og jeg vil heller ikke give Dem nogen. Jeg paa-
 viste ham, at flere Steder i Erklæringen vare efter
 min Opfattelse aldeles stridende mod Sagens
Udter. Det vilde han ikke gaa ind paa, men saa
 bad jeg ham om at læse de sidste Linier, som stode
 i Spiessterets **Ertrakt** — jeg holder den her i
 Haanden, der er flere. Det gjorde han da ogsaa
 og sagde: Jeg ser ikke, at det betyder Noget. Saa
 sagde jeg: Vil Kammerherren læse de to sidste
 Linier (En Erklæring af **Wroboere**). Det gjorde
 han, og saa svarede han: Det har jeg ikke set,
 men overjet. Da jeg paany opfordrede ham til
 at tilbagelæse sin Erklæring, sagde han: Jeg vil
 aldrig mere give nogen Erklæring. Den ene, jeg
 har givet, er en for mange. Jeg gjorde ham
 opmærksom paa, at han havde selv været Embeds-
 mand i den Jurisdiktion, hvor Sagen stod paa,
 og at Befolkningen vilde uundgaalig — det har ogsaa
 viist sig senere — hvis Spiessteretsdommen gik Be-
 folkningen imod, antage, at det hidrørte fra denne
 Indblanding i Sagen. Men han sagde: Hvad
 jeg end gjør, er det galt, jeg vil ikke gjøre nogen
 Forandring deri. Med andre Ord, han mente
 dermed: Jeg har nu en Gang afgivet Erklæring,
 saa vil jeg ikke gjentage det efter de nye Oplys-